

Sygn. akt V.2 Ka 593/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2015 r.

sprawy:

R. B. /B./

s. M. i J.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 157 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 sierpnia 2014r. sygn. akt III K 262/13

I.zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 8 w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary łącznej eliminuje art. 85 kk;

II.w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. (1) kwotę

420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych

(dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014r. uznał oskarżonego R. B. za winnego tego że:

I. w miesiącu kwietniu 2012 roku w R. naruszył nietykalność cielesną T. B. w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu uderzenie otwartą ręką w twarz, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten występki Sąd wymierzył mu na podstawie art. 217 § 1 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

II. w dniu 27 września 2012 roku w R. dokonał uszkodzenia ciała T. B. w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu dwa uderzenia ręką w twarz, powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej, stłuczenia twarzoczaszki oraz złamania kompleksu jarzmowo-szczękowego lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała w/w-ego na okres powyżej dni 7 a wynoszący do 5 tygodni, a następnie kierował groźbą słowną pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 157 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten występki Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

III. w dniu 27 września 2012 roku w R. użył groźby bezprawnej pozbawienia celu wywarcia wpływu na treść zeznań świadka T. B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary: najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Rejonowego w R., sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku oraz w dniu 21 stycznia 2013 roku w R. użył groźby bezprawnej pozbawienia życia w celu wywarcia wpływu na treść zeznań świadka J. S., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku przyjmując iż występki te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 245 kk w zw z art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 roku pozbawienia wolności.

IV. w dniu 13 października 2012 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd M. D. w ten sposób, że pod pretekstem rozmiennienia banknotu o nominale 200 zł, po otrzymaniu od w/w-jej pieniędzy, dokonał podmiany jednego z banknotów o nominale 100 zł na banknot o nominale 10 zł, wzbudzał w niej przeświadczenie, że wydała niewłaściwą kwotę, przez co uzyskał kolejny banknot o nominale 100 zł, czym doprowadził w/w-ą do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 90 zł na szkodę M. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za

czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolnością prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 stycznia 2007 roku sygn. II K 1076/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 30 listopada 2006 roku, sygn. III K 771/06 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 3 kwietnia 2007 roku, sygn. III K 1434/06 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku a łączną karę pozbawienia wolności w/w-y odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to przestępstwo wymierzył mu karę na podstawie art. 286 § 1 kk 1 roku pozbawienia wolności.

V. w dniu 21 stycznia 2013 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki J. (...) o wartości 899 zł na szkodę J. S., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 stycznia 2007 roku, sygn. II K 1076/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 30 listopada 2006 roku, sygn. III K 771/06 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 3 kwietnia 2007 roku, sygn. III K 1434/06 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku a łączną karę pozbawienia wolności w/w-y odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten występki Sąd wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

VII. w miesiącu lutym 2013 roku w R. naruszył nietykalność cielesną J. S. w ten sposób, że zadał pokrzywdzonemu dwukrotnie uderzenie pięścią w twarz, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten występki Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. w dniu 12 lutego 2013 roku w R. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w trakcie rozmów telefonicznych dwukrotnie kierował pod adresem R. K. (1) groźbę słowną uszkodzenia ciała, przy czym raz za pośrednictwem K. K., a groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną okolicznościami obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lipca 2007 roku, sygn. III K 1173/06 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku, sygn. III K 927/07 z dnia 15 listopada 2007 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 26.09.2006 r. do 26.03.2012 roku tj. czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 190 § 1 kk Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk Sąd Rejonowy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu R. B. i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego R. B. na rzecz pokrzywdzonego T. B. nawiązkę w wysokości 1500,00. a na podstawie art. 45 § 1 kk zobowiązał oskarżonych R. B. i Z. B. do zwrotu korzyści majątkowych uzyskanych z popełnienia przestępstwa przez zapłatę przez każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 175,00

(sto siedemdziesiąt pięć) złotych. Sąd na podstawie art. 63 par. 1 kk zaliczył oskarżonemu R. B. na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 4 grudnia 2012 r. do 5 grudnia 2012 r. oraz od 14 lutego 2013 r. do 19 grudnia 2013 r. Na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. S. (1) kwotę (...),68 (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony oskarżonego R. B. świadczonej z urzędu powiększonych o stawkę podatku VAT. Na zasadzie art. 624 par. 1 kpk zwolnił oskarżonego R. B. od zapłaty kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego R. B.. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając w apelacji na podstawie art. 438 pkt. 1,2,2 i 4 kpk :

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.

a) Art. 4 kpk w zw z art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie szeregu okoliczności przemawiających za tym, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów, polegających na niewyjaśnieniu kwestii zaistnienia przesłanki uzasadniającej obawy spełnienia gróźb przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych i skazaniu oskarżonego mimo tego, jak również oparciu rozstrzygnięcia w przedmiocie zaboru telewizora na podstawie zeznań pokrzywdzonego, które stały w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych i zeznaniami pozostałych świadków w sprawie,

b) Art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie szeregu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, polegające na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się wprowadzenia kasjerki w błąd, mimo tego, że w toku procesu nie dało się tej okoliczności bezspornie ustalić oraz na przyjęciu, że oskarżony groził R. K. (2) telefonicznie, mimo tego, że nie przedstawiono dowodów choćby dostatecznie uzasadniających popełnienie przez oskarżonego tego przestępstwa,

c) Art. 7 kpk poprzez ocenę materiału dowodowego, szczególnie w zakresie wyjaśnień oskarżonych w sposób niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, polegające na przyjęciu, że zastawienie telewizora J. S. odbyło się wbrew jego woli, w sytuacji gdy pokrzywdzony S., po przemyśleniu sprawy i kierowany chęcią odzyskania pieniędzy za telewizor miał interes w oskarżeniu R. B. jak również na przyjęciu, że pokrzywdzony S. bał się zareagować na zabór telewizora bowiem bał się oskarżonych, w sytuacji kiedy pokrzywdzony systematycznie spotykał się z oskarżonymi i spożywał z nimi niejednokrotnie alkohol i nigdy dotychczas nie było mowy o jakimkolwiek lęku czy obawie.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony naruszył nietykalność T. B. oraz J. S., że kierował groźby pod adresem R. K. (1), J. S. i T. B.; że doprowadził M. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę M. S. (2) oraz, że dokonał zaboru telewizora w celu przywłaszczenia w sytuacji, w której zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie tych okoliczności, a przede wszystkim winy oskarżonego.

3. Rażąca niewspółmierność kary, wynikająca z niezastosowania przez Sąd I instancji zasady pełnej absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej oraz zastosowaniu zbyt surowych kar jednostkowych dla przestępstw, których dolne zagrożenie karą pozbawienia wolności jest stosunkowo niskie, czego efektem jest wymierzenie oskarżonemu za drobne przestępstwa kary łącznej przekraczającej 3 lata pozbawienia wolności, a więc minimalnego zagrożenia dla osób popełniających zbrodnie.

Na podstawie art. 437 § 2 kpk obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji bądź zmianę wyroku w zakresie kary poprzez jej obniżenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Kontestując zapadłe co do wszystkich czynów rozstrzygnięcia obrońca oskarżonego stawia zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 5 § 2, art. 7, 410 k.p.k., podnosząc, że w efekcie ich naruszenia doszło do nieuprawnionego, bo dowolnego, ustalenia, że R. B. popełnił przestępstwa na szkodę T. B., M. S. (2), J. S. czy też R. K. (1).

Weryfikując ów zarzut Sąd Okręgowy dostrzegł, że przekonanie Sądu Rejonowego w Rybniku o winie R. B. w zakresie wszystkich przypisanych mu występków zostało poprzedzone wnikliwą analizą wszystkich zebranych w sprawie dowodów na co wskazuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Nie ma przy tym racji skarżący, gdy sugeruje, że tenże Sąd ustalając powyższe dał prymat dowodom niekorzystnym, zaś pominął te korzystne (wyjaśnienia oskarżonego). Wypada jedynie zauważyć, że Sąd I instancji dostrzegł rangę i znaczenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego, poddał go kompleksowej ocenie, w tym przez pryzmat pozostałych dowodów osobowych (zwłaszcza samych pokrzywdzonych ale również świadków, czy takiego dowodu jak nagranie z monitoringu (k. 104-105) odnośnie przestępstwa z art. 286 § 1 kk., dokumentacji lekarskiej odnośnie czynu na szkodę T. B.. Nadto oceniając w/w dowody kierował się również wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z punktu widzenia rekonstrukcji przebiegu wypadków odnośnie czynu z art. 286 § 1 kk, w tym zwłaszcza odtworzenia okoliczności zdarzenia bez wątplenia dowód z nagrania zachowania oskarżonego w sklepie w B. (znajdujący się na k. 104-105) w powiązaniu z konsekwentnymi zeznaniami sprzedawczyni M. D. ma istotne znaczenie, zaś w obliczu jego treści, kwestia, że czynność wprowadzenia ekspedientki w błąd co do nominału banknotu była udziałem właśnie oskarżonego, słusznie została przez Sąd I instancji uznana za niewątpliwą. Wszak oskarżony nie negował, że takie działanie było jego udziałem, przyznał, się nawet do tego przestępstwa w toku postępowania przygotowawczego.

Jeżeli zaś chodzi o czyny popełnione na szkodę T. B. to i w tym wypadku Sąd II instancji nie dopatrywał się, by Sąd meriti dopuścił się jakiegokolwiek błędu przy prowadzeniu postępowania dowodowego i by wysnuł błędne bądź nielogiczne wnioski. Sąd Rejonowy wskazał na jakich dowodach oparł się ustalając w tym zakresie winę i sprawstwo oskarżonego B.. W tym wypadku zeznania pokrzywdzonego nie były jedynym dowodem w sprawie. Wersję pokrzywdzonego potwierdziła przecież w logiczny sposób B. B. (3), M. S. (1) a nadto dokumentacja lekarska stwierdzająca oczywiste obrażenia pokrzywdzonego powstałe bezpośrednio po zdarzeniu i opinia sądowo-lekarska. Oskarżony nie zaprzeczał, że nie miał w ogóle styczności z pokrzywdzonym twierdził jedynie, że nie zadał mu ciosów umyślnie. Przedstawiając jednak okoliczności w jakich do tego doszło wskazał na szereg kwestii, które korespondowały z przebiegiem zająć zrelacjonowanym przez T. B. umniejszał jedynie swoją winę. Obiektywizm dowodów w postaci zeznań T. B., B. B. (3), M. S. (1) i korespondującej z nimi dokumentacji lekarskiej nie może być skutecznie kwestionowany. Powodów do tego nie znalazł także Sąd II instancji. Słusznie więc treści wynikające z zeznań tych świadków zostały wzięte pod uwagę przy rekonstrukcji przebiegu wypadków. Nie sposób też podważać zeznań pokrzywdzonego, że obawiał się oskarżonego i słów przez niego wypowiedzanych i że uważał je za realne. W kontekście zachowania oskarżonego (dwukrotnego zastosowania przemocy fizycznej względem pokrzywdzonego) z obiektywnego punktu widzenia T. B. mógł obawiać się oskarżonego.

Jeżeli chodzi o występkę popełnioną na szkodę J. S. to i w tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny. Dowody osobowe w postaci zeznań J. S. zasługuje na przymiot wiarygodności. Sąd Rejonowy wskazał dlaczego oparł się na zeznaniach właśnie pokrzywdzonego, a odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. Ocena ta nie nosi cech dowolnej. Jest oparta o zasady logiki i doświadczenia życiowego. Wbrew twierdzeniom apelacji pokrzywdzony bynajmniej nie zapraszał oskarżonego do swojego mieszkania. R. B. przychodził do mieszkania S. nieproszony. Jest oczywistym, że S. (mężczyzna starszy i słabszy od oskarżonego) bał się wyprosić B. gdyż wszystkim było wiadome jak nieobliczalnie i agresywnie zachowuje się oskarżony gdy ktoś mu się sprzeciwi lub „wejdzie w drogę”. Całokształt ujawnionego zachowania oskarżonego w sprawie logicznie potwierdza wersję S., że po prostu bał się sprzeciwić oskarżonemu gdy ten do niego przyszedł, a następnie zaczął wnosić nowy telewizor z jego mieszkania. Obawę tę potwierdza zresztą późniejsze zachowanie oskarżonego, kiedy to B. w lutym 2013r. naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego uderzając go dwukrotnie pięścią w twarz. Brak jest podstaw, by zastrzeżenia oskarżonego, że za zgodą pokrzywdzonego oddał jego telewizor do lombardu podzielić, wobec jednoznacznego, a przy tym racjonalnego stanowiska pokrzywdzonego. Nie wpływa na trafność poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych eksponowana

przez obrońcę treść wyjaśnień Z. B.. Obrońca powołuje się w apelacji na jego wyjaśnienia, tym niemniej trudno dociec, czemu ów wywód miałby służyć. Fakty podawane przez Z. B. w żaden sposób nie mogą podważyć zeznań S. i nie dają podstaw do uznania owej rekonstrukcji przebiegu wypadków za wadliwą. Postulaty apelacji są w tym przedmiocie „życzeniowe”.

Również dowody leżące u podstaw zrekonstruowania występkę popełnionego na szkodę R. K. (1) i ich ich wymowa, słusznie dały Sądowi I instancji pewną podstawę do budowania ustaleń stanu faktycznego, jak w zaskarżonym w tej części wyroku. Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie nie stanowią dla zeznań R. K. (1) i K. K. istotnej przeciwwagi, zważywszy na ich niekonsekwencję oraz ich odosobnienie, brak jakiegokolwiek potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach. Za takowe nie może być poczytane zeznania J. B. czy R. W. – co słusznie zauważył Sąd I instancji. Nie bez znaczenia dla dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego są też podawane przez oskarżonego powody jego postępowania, które są nieracjonalne i nielogiczne. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w pełni zatem zasługuje na aprobatę.

Nie znajduje też potwierdzenia lansowana przez obronę teza jakoby wszyscy pokrzywdzeni zmówili się przeciwko oskarżonemu chcąc go bezpodstawnie pogrążyć. Tymczasem sprawa dotyczy różnych zdarzeń i różnych niezwiązanych ze sobą pokrzywdzonych. Pokrzywdzeni w zupełnie różnym czasie dokonywali zawiadomień o popełnieniu przestępstw na ich szkodę przez oskarżonego i początkowo każde z nich toczyło się niezależnie. Hipoteza obrony jest więc zupełnie bezpodstawną.

Wykluczone jest zatem przyznanie racji obrońcy, gdy zarzuca naruszenia art. 410 k.p.k. Dodać wypada, że lansowana w apelacji koncepcja niewinności oskarżonego jest niejasna, gdyż sam skarżący nie wskazuje na konkretne okoliczności, które, w jego ocenie, winny prowadzić do wniosku, że zachowania oskarżonego nie wyczerpują znamion przestępstw. Odmienne stanowisko w tym przedmiocie, lansowane przez skarżącego w apelacji, nie zyskało więc aprobaty Sądu odwoławczego.

Reasumując: uzasadnienie zaskarżonego wyroku, odpowiada wymogom określonym w art. 424 § 1 k.p.k., albowiem jest kompletne, w sposób jasny i uporządkowany przedstawia proces dojścia Sądu I instancji do wniosków, których efektem jest przypisanie oskarżonemu zachowań i jego ocena prawna. Nie doszło także do sugerowanej w apelacji obrazy art. 5 § 2, k.p.k., jako że Sąd I instancji dokonał stanowczych ustaleń stanu faktycznego, w żadnym wypadku nie powziął wątpliwości co do ich prawidłowości. Czyniąc powyższe poddał analizie wszystkie dowody, czyniąc zadość normie zawartej w art. 410 k.p.k., ocenił je swobodnie, mając w polu widzenia wskazania wiedzy i zasady doświadczenia życiowego. Brak jest jakichkolwiek podstaw by ocenę tę, w tym zwłaszcza odnoszącą się do dowodu z wyjaśnień oskarżonego, uznać za wadliwą.

Zaskarżony wyrok jest zatem trafny tak w zakresie ustaleń faktycznych jak i oceny prawnej zachowania oskarżonego.

Sąd II instancji nie podziela zarzutu apelacji o rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu R. B.. Zapomina bowiem skarżący, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze o zasadniczej, rażącej. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można przyjąć iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 kk. Ma to miejsce zatem wówczas gdy nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Praktycznie zachodzi zaś wtedy gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy – innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, iż sąd orzekający kształtując kary tak

jednostkowe jak i karę łączną miał na względzie zarówno okoliczności przedmiotowo-podmiotowe składające się na stopień społecznej szkodliwości czynu jak i dane osobopoznawcze oskarżonego, którym nadał odpowiednią rangę. Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, popełnienie wszystkich czynów w warunkach recydywy. Wymierzając kary Sąd meriti w pełni uwzględnił zasady i dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 kk i nie naruszył przy tym granic swobodnego uznania sędziowskiego. Wymierzone kary jednostkowe bynajmniej nie są surowe. Dla przykładu kara za przestępstwo oszustwa popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa w rozmiarze 1 roku (przy ustawowym zagrożeniu za ten czyn karą od 6 miesięcy do 8 lat) jest karą bardzo łagodną – zbliżoną do dolnego a nie górnego progu zagrożenia. Tę samą uwagę można odnieść do przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw z art. 64 § kk a także pozostałych występków. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest jedyną dyrektywą wymiaru kary. Kara ma też spełnić określone cele prewencyjne (wychowawcze i zapobiegawcze) w stosunku do skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia zaskarżonego wyroku w tym zakresie, bowiem kar tych nie sposób uznać - uwzględniając całokształt sprawy i powołane wyżej argumenty - za rażąco surowe. Również kara łączna 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności została wymierzona w oparciu o ugruntowane zasady wymiaru tejże kary. Sąd miał na uwadze zarówno różnorodność popełnionych przez oskarżonego przestępstw, atakowanie różnych dóbr chronionych prawem, brak tożsamości pokrzywdzonych i stąd też słusznie uznał, że zasada absorpcji w niniejszej sprawie nie może znaleźć racji bytu. Dlatego też Sąd wymierzył karę łączną w oparciu o zasadę pośrednią między zasadą kumulacji, a absorpcji uznając karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności za karę oddającą całokształt przestępczego zachowania oskarżonego w okresie między kwietniem 2012r. a styczniem 2013r. W przekonaniu Sądu Okręgowego dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i nie może być uznana za szczególnie surową. Sąd uwzględnił bowiem również wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Jednak dokonując ich zestawienia z okolicznościami obciążającymi doszedł do słusznego przekonania, iż wymierzenie oskarżonemu kary niższej niż 3 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności byłoby niesprawiedliwe w odczuciu społecznym, nie uwzględniałoby rozmiaru krzywd wyrządzonych pokrzywdzonym, a tym samym kara taka musiałaby zostać uznana za rażąco łagodną. Uzasadnienie apelacji obrońcy oskarżonego zawiera w tej mierze wyłącznie argumenty polemiczne z motywacją sądu i w żadnej mierze jej nie podważa. Dlatego też Sąd Okręgowy zarzuty apelacji oskarżonego uznał za całkowicie nietrafne. W opinii Sądu II instancji orzeczona przez Sąd Rejonowy kara spełni oczekiwane cele w zakresie społecznego oddziaływania kary oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma ona osiągnąć wobec skazanego. Tak orzeczonej karze nie sprzeciwiają się też potrzeby w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Społeczność lokalna jak i społeczność w szerszym wymiarze dostanie wyraźny sygnał, że zachowania, których dopuścił się oskarżony są nie tylko niemoralne, ale również spotykają się z represją karną w postaci całkowitej izolacji więziennej. W mniemaniu Sądu II instancji w tym wypadku właśnie bezwzględna kara pozbawienia wolności i nieuchronność jej odbycia jest sama w sobie wystarczającą i odpowiednią dolegliwością dla oskarżonego, który mimo iż był już wielokrotnie karany, nie wyciąga należytych wniosków z tego faktu, w krótki czas po opuszczeniu zakładu karnego wkracza ponownie na drogę przestępstwa (miesiąc) i swą przestępczą działalność kontynuuje mimo zastosowania wobec niego w toku sprawy środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji. (28.11.2012r.)

Reasumując orzeczone kary jednostkowe jak również kara łączna odpowiada dyrektywom określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie nosi cech rażącej niewspółmierności (surowości) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z powyższych względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok akceptując wszystkie inne rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu Sądu Rejonowego. Jedynie dostrzegając błędną podstawę wymiaru kary łącznej dokonano zmiany zaskarżonego wyroku w pkt. 8 poprzez eliminację art. 85 kk. Wykładnia przepisu z art. 85 k.k. musi być dokonywana łącznie z wykładnią art. 91 § 1 k.k. z punktu widzenia elementów określających zakres zastosowania instytucji zbiegu przestępstw oraz ciągu przestępstw. Nie zachodzi więc taka sytuacja, w której jeden stan faktyczny obejmujący dwa co najmniej popełnione przez tego samego sprawcę przestępstwa może podpadać jednocześnie pod art. 85 i następne i art. 91 k.k. Oczywiście jest, że skoro art. 85 k.k. określa zasady orzekania kary łącznej w przypadku, gdy sprawca popełnił przypisane mu przestępstwa w ich realnym zbiegu, a art. 91 § 2 k.k. dotyczy sytuacji, w której sprawca popełnił w warunkach określonych w art. 85 k.k. dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 art. 91 k.k. lub ciąg

przestępstw oraz inne przestępstwo, to powołanie w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. jest wadliwe. (Tak np. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku II AKa 115/14 z dnia 2014-06-25 LEX nr 1504464)

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy Zasądono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. (1) kwotę 420 zł wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów udziału obrońcy w postępowaniu odwoławczym i odstąpiono od obciążania kosztami postępowania odwoławczego oskarżonego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.